

славянска азбука и преведоха на свой роденъ езикъ Свещеното писание и други църковни книги.

Когато двамата равноапостоли отъ Солунъ отидоха между моравци — да имъ проповѣдватъ словото Божие на славянски, латини и франки се сдружиха: хитростъта и силата решиха да угасятъ пламъка на просвѣтата. Латинитѣ-духовници, подкрепени отъ франкитѣ-управници, притѣсняваха двамата братя и имъ прѣчеха.

Огорченъ отъ обиди и сломенъ отъ страдания, Кирилъ се помина. Ала светото дѣло не се прекъсна: пое го Методий, който бѣ станалъ владика на панонскитѣ славяни. Той имаше много ученици въ оная страна — и Богъ бѣ благословилъ неговитѣ избраници.

Но враговетѣ на славянската просвѣта се ожесточаваха все повече отъ день на день. Тѣ предадоха Методия на сждъ. Хвърлиха го въ тъмница. И той изтърпѣ тия страдания безъ ропотъ — както правятъ мъченицитѣ за Христа. Накрай го пустнаха, защото папата бѣ разбралъ, че е невиненъ.

И още дълго следъ това равноапостолътъ се труди неуморно на духовната нива. Заедно съ своитѣ ученици, той преведе на български много книги, ходи да проповѣдва между чехи и словенци. Просвѣщава и славянитѣ въ византийското царство. Най-сетне, като посвети повече отъ двесте свещеници и дя-

кони славяни, свои ученици, той си отиде отъ тоя свѣтъ.

Латинитѣ и франкитѣ се озлобиха страшно, като видѣха, че следъ смъртъта на светитѣ братя славянската духовна нива дава още по-изобиленъ плодъ. Тѣ поч-

наха да преследватъ и мъчатъ безчовѣчно ученицитѣ имъ.

Нѣкои отъ тѣхъ напуснаха Моравия и отидоха въ България.

Между тия просвѣтители бѣха Горазъ, Климентъ, Лаварентий, Намъ, Ангеларий и още мнозина — все мъже свети, мъдри и учени.

Царъ Борисъ-Михаилъ ги прие въ Преславъ съ голѣма почестъ.